

[Oluf Pedersen.]

bliver klart, og at det bliver flertallet, som afgør Danmarks stilling til Tysklands optagelse i NATO.

Else Zeuthen: Der er to ting, jeg gerne vil fremhæve i den debat, der her føres. Den første drejer sig om betydningen af de nye våben og den dermed følgende nye strategi, og jeg vil gerne med det samme sige, at jeg er ganske uenig med ordførerne for socialdemokratiet, venstre og det konservative folkeparti i deres bedømmelse af den omvæltning, som den nye strategi medfører.

Det er min opfattelse, baseret på en række udenlandske skribenter, at brintbomben betyder en fuldstændig revolution i krigsførelsen og får de gamle våbens betydning til at svinde ganske overordentligt ind. Brintbomben er tilmed et våben, der på grund af sine ødelæggelsesmuligheder gør de to parter lige stærke, fordi kun en brøkdel af deres lagre af bomber er nok til at ødelægge den anden part, således at der skabes et magtpolitisk skakmat. Det formål, vestmagternes politik havde i 1950, da man indledede Tysklandspolitikken, nemlig at blive stærke for at kunne forhandle på basis af styrke, falder dermed bort.

De konventionelle våben og de gammel-dags hære aftager stærkt i betydning, og jeg vil her gerne sige, at jeg er helt uenig med det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen i det, han siger. Jeg vil hævde, at det at citere general Gruenther i denne forbindelse har forsåvidt ikke mere mening end at citere et hvilket som helst andet menneske, der kan tænke og drage slutninger på grundlag af forudsætningerne. Jeg mener, at selve bedømmelsen af, hvad de moderne våben betyder, kan akkurat lige så godt gøres til genstand for en politisk og almen betragtning, som man kan henvise til, hvad kendte militære personligheder siger. Jeg skal dog ikke undlade i denne forbindelse selv at fremhæve, hvad kaptajn Liddell Hart, den bekendte engelske militærstrateg, mener: at de gammel-dags våbens betydning omtrent bliver lig nul på baggrund af det, der er sket. Det tyske bidrag til forsvaret af Vesten bliver tilsvarende betydningsløst, og

hvad der anføres om sikringen af vor sydgrænse, når Tyskland genoprustes, taber sin mening under de nye strategiske forudsætninger. Hvad mening har nemlig forsvaret af grænser, når landet er raseret og måske ubeboeligt? Dertil kunne man sige, at så gør det ikke så meget, om man opruster Tyskland eller ej, men vi er som bekendt mange i dette land, der er af en anden opfattelse, såvel som meget store befolkningsdele i både Tyskland og Frankrig. Jeg skal ikke her komme ind på de følelser, der vækkes i alle tidligere besatte lande, og heller ikke på dem, der vækkes hos det trods alt mest demokratiske element i Tyskland selv, nemlig det tyske socialdemokrati. Jeg skal blot pege på, og det er mit andet punkt i det, jeg har at sige, de meget vidtgående perspektiver, der åbner sig for Tyskland til, når traktaterne endeligt er i orden, at føre en selvstændig politik, når Tyskland ifølge traktaterne får sin suverænitæt tilbage. Der er næppe tvivl om, at for Adenauer og de herskende kredse i Tyskland er suverænitæten så langt det mest betydningsfulde i hele denne sag. Dette er også fremhævet i en artikel i „Finanstidende“ den 1. april, og en række udenlandske skribenter, først og fremmest den meget fine kender af europæiske forhold, Mr. James P. Warburg, har gang på gang fremhævet disse synspunkter. Suverænitæten skal tjene som middel til at fremme det største mål: tysk genforening. Denne genforening kan kun opnås ved forhandling med Sovjetunionen, og jeg vil gerne stærkt fremhæve, for det er efter min mening den til grund liggende kendsgerning i hele denne sag: Vesttyskland må, når først det selv kan bestemme over sin skæbne, føle sig umådeligt fristet, hvis Rusland tilbyder separatforhandlinger, således som det har gjort nu overfor Østrig.

Når den højtærede stats- og udenrigsminister siger, at Rusland nok alligevel vil være villig til at forhandle, vil jeg deroverfor hævde, at Rusland ikke har tilbudt forhandlinger om det tyske spørgsmål. Jeg tror, det er langt mere sandsynligt, at Sovjetunionen, når situationen kommer til at foreligge, vil gøre, som den nu gør overfor Østrig, og føre separatforhandlinger med Vesttyskland; men under